

twierdzonego przez właściwą Dyрекcję Okręgową, może wydawać zapomogi na okres nie dłuższy jak 3 miesiące.

Wysokość zapomogi oblicza się według taksy szpitalnej tej klasy, która danej osobie przysługuje w myśl ust. 2, § 10 niniejszego rozporządzenia. Za podstawę obliczenia służy taksa szpitala publicznego w siedzibie urzędu wojewódzkiego tego województwa, do którego pracownik względnie członek jego rodziny udaje się na kurację.

Wypłata zapomogi następuje z reguły po powrocie chorego z miejscowości klimatycznej na podstawie zaświadczenia urzędu klimatycznego lub gminnego, względnie lekarza rejonowego o odbytej kuracji, z oznaczeniem dnia jej rozpoczęcia i ukończenia.

W wypadkach niezbędnej konieczności może P. K. P. na wniosek urzędu, któremu dany pracownik podlega, wypłacić zaliczkę w wysokości nie przekraczającej 75% przyznanej zapomogi, z tem, że chory po odbyciu kuracji winien udowodnić jej przeprowadzenie w sposób przepisany w poprzednim ustępie.

Zamiast wydawania zapomogi choremu, P. K. P. może go umieścić we wskazanym przez siebie zakładzie (sanatorjum, pensjonacie).

§ 13. Koszty przewiezienia obłożnie chorego do szpitala pokrywa P. K. P. w wysokości taks, ustalonych dla dorożek, podwód względnie umówionych instytucyj, zajmujących się przewozem chorych.

§ 14. Pracownicy, którzy ulegli wypadkowi z powodu lub w czasie pełnienia służby, nie ponoszą żadnych opłat, przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu, a prawo do pomocy lekarskiej w pełnym zakresie zachowują aż do zupełnego ukończenia leczenia.

§ 15. W razie stwierdzenia, że wezwanie do chorego było nieuzasadnione, pracownik ponosi koszt wezwania lekarza w wysokości taksy urzędowej.

§ 16. Zorganizowanie pomocy lekarskiej według zasad, ustalonych w niniejszem rozporządzeniu, i nadzór nad jej wykonaniem należy do Ministra Komunikacji.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1929 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe przepisy, wydane w sprawach unormowanych niniejszem rozporządzeniem, a z niem sprzeczne.

Minister Komunikacji: *Kühn*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *A. Prystor*

486.

OBWIESZCZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 31 lipca 1929 r.

o sprostowaniu omyłki w wykazie nieruchomości majątków państwowych, przeznaczonych do sprzedaży, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30 grudnia 1924 r. o sprzedaży niektórych nieruchomości majątków państwowych.

Na podstawie art. 5 punkt b rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18) podaje się do wiadomości, że w wykazie nieruchomości majątków państwowych, przeznaczonych do sprzedaży, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o sprzedaży niektórych nieruchomości majątków państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1076), prostuje się niżej podaną omyłkę:

winno być:

Województwo Poznańskie

12. Nieruchomość po b. kordonie celnym w Nowym Berlinku.	12. Nieruchomość po b. kordonie celnym w Berlinku.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Sławoj Składkowski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

487.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 28 maja 1929 r.

o sprostowaniu błędów w przekładzie polskim konwencji międzynarodowej, dotyczącej zwalczania handlu żywym towarem, podpisanej w Paryżu dnia 4 maja 1910 roku.

Na podstawie art. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18) podaje się niniejszem do wiadomości, że tekst przekładu polskiego 4-go ustępu art. 6-go konwencji międzynarodowej, dotyczącej zwalczania handlu żywym towarem, podpisanej w Paryżu dnia 4 maja 1910 roku, ogłoszony w Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 87, na str. 1489, szpalta lewa, brzmieć winien jak następuje:

„W braku odmiennego porozumienia się prośba rekwizycyjna winna być napisana bądź w języku władzy wezwanej, bądź w języku, umówionym między obu państwami zainteresowanymi, bądź też powinno być dołączone do niej tłumaczenie na jeden z tych dwu języków; zgodność tłumaczenia winna być zaświadczona przez przedstawiciela dyplomatycznego lub konsularnego Państwa przesyłającego rekwizycję